

[Svend Auken]

op, man har sat kontingentet til A-kasserne i vejret, man har øget takster, og hvad ved jeg. Men erhvervslivet, pengeinstitutterne osv. vil man ikke røre.

Jeg beklager meget, at den første fase af arbejdet i dette folketing er endt blindt. Lad os håbe, at kommende faser ikke ender tilsvarende blindt. Vi i socialdemokratiet har ikke megen tillid til regeringens forhandlingsvilje, og derfor må jeg sige, at hvis det ikke skal ende blindt næste gang, skal vi se beviser på bordet for, at man faktisk vil noget.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Der var en enkelt betragtning i hr. Svend Aukens indlæg, som oprigtig talt fik det til at gibbe lidt i mig. Jeg kan også godt sige, at det løb lidt koldt ned ad ryggen på mig, for det var da en hovedbetragtning, politisk.

Hr. Svend Auken spørger, hvordan det skal gå med samarbejdet om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik nu, hvor det viser sig, at regeringen og socialdemokratiet ikke har kunnet få et samarbejde om økonomien og finansloven. Sådan blev det sagt. Jeg hæftede mig ved, at hr. Svend Auken for nogle uger siden havde en lignende vurdering i Jyllands-Posten. Dengang sagde jeg til mig selv: åh, det er noget, han ikke rigtig har fået tænkt igennem. Det kan ske for enhver. Det skal vi ikke gøre for meget ud af. Det bliver næppe nogen sinde gentaget. Men det blev det altså i dag.

Er det virkelig sandt? Er det kommet dertil, at socialdemokratiets holdning til Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik skal afhænge af, om det lykkes at få etableret et samarbejde om økonomiske sager? Ja men man kan da ikke forstå det anderledes, og så er det altså, det løber mig koldt ned ad ryggen.

Vil det sige, at hvis socialdemokratiet ikke får de indrømmelser i den økonomiske politik, socialdemokratiet har lyst til hos regeringen og dens partier, så vil socialdemokratiet hævne sig på dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik? Sådan lød det. Har der nogen sinde her fra talerstolen lydt mage til opportunistme? Det kan jeg umuligt forestille mig.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Selvfølger er det ikke rigtigt, som statsministeren siger det, at vi kæder eksempelvis forhandlingerne om ungdomsarbejdsløshed og andre hjemlige spørgsmål sammen med spørgsmål om udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er slet ikke det, der er pointen.

Det, der er pointen, er, at hvis hr. Erhard Jakobsen har ret i sin vurdering af regeringens holdning til socialdemokratiet, at bare den mindste ændring i overfladen i regeringens politik ville være katastrofal, er det simpelt hen umuligt på alle de store samarbejdsområder, der ligger foran os, at nå frem til enighed.

Jeg tror, at statsministeren, hvis han tænker sig om, vil kunne indse, at jeg har fuldstændig ret. Det går ikke med denne vi alene vide-politik. Man bliver nødt til at lytte, man bliver nødt til at give indrømmelser, man bliver nødt til at forhandle realistisk. Det gælder hjemlige spørgsmål, som det gælder de ydre spørgsmål.

Jeg vil gerne slutte med det, jeg har sagt, jeg havde nær sagt til ulidelighed: det er ikke godt for et lille land, f.eks. på udenrigs- og sikkerhedspolitikens område, at der ikke er fælles holdninger, men så kræver det selvfølgelig, at man viser imødekommenhed for at nå til et fælles resultat. Det er brugt som et eksempel, man kunne nævne andre eksempler, men jeg synes, dette eksempel er det klareste til at vise, at stædighed, fastholden ved synspunkter ikke altid – og slet ikke i disse situationer – er befordrende.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hvor mange hundrede millioner kroner koster det at få socialdemokratiet til at vende tilbage til gamle dages brede samarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitikken?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det koster ikke en krone, men kun, at statsministeren indser, at han ikke fra sin bæk kan diktere alt i dette folketing.

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Svend Auken udtalte for lidt siden, at regeringens problemer med finansloven startede, da regeringen ensidigt bandt sig til fremskridtspartiet. Det er jo ikke sandt. Problemerne startede, da socialdemokratiet af